

Discurs de Meritxell Borràs al Suprem, 12 de juny del 2019

written by Redacció Unilateral | 28 de juliol de 2019

President, membres del tribunal, no sé si en preparar aquest al·legat he trobat les paraules adequades, del que estic segura és que començo amb les millors. El meu pare sempre deia que si es llegien els discursos de diputats catalans a les Corts espanyoles d'abans molts d'ells continuaven sent d'actualitat. I sí, tenia raó. I seguia: "És així perquè a finals del segle XIX el Renaixement cultural va obrir el pas al naixement del catalanisme polític, reivindicant antigues llibertats. És a partir d'aleshores que el catalanisme polític es va articular amb partits que van proporcionar les noves demandes de llibertats del segle XX."

Crec que és pertinent ara el poema de Joan Maragall de finals del segle XIX, la seva Oda a Espanya, que dona la seva visió de la realitat catalana amb Espanya. Aquest poema comença amb una demanda, una súplica: "Escolta, Espanya, la veu d'un fill que et parla una llengua no castellana." I acaba, després de no sentir-se escoltat, amb un desacord: "Adeu, Espanya."

Catalunya és una realitat històrica, política, cultural i lingüística, Catalunya és una nació, una nació sense estat que ha reivindicat el seu dret a ser, a existir. Quan hi ha hagut democràcia s'han buscat fórmules per donar resposta a aquesta realitat; totes elles han tingut un major o menor grau d'acceptació, però fins avui totes van ser destruïdes o ofegades per la irrupció de dictadures. En aquesta última etapa, després de la llarga nit de la dictadura, es va recuperar la Generalitat a l'exili, es va introduir el concepte de nacionalitat històrica a la Constitució acceptant d'aquesta manera que existeixen realitats nacionals com la

catalana. Tot i així, la voluntat de millorar el nostre autogovern persistia i amb el temps els catalans ens vam dotar d'un nou Estatut que va tenir, després de negociacions, l'acord del Congrés dels Diputats i l'aval del poble de Catalunya. Però en aquesta ocasió tampoc va poder ser. I això va comportar insatisfacció per part de milions de persones a Catalunya, manifestacions pacífiques cada 11 de setembre, un canvi substancial en els resultats electorals de les últimes convocatòries que ha portat majories independentistes al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats.

Jo vaig entrar en política, concretament en política municipal a la meua ciutat de l'Hospitalet, per donar resposta a les necessitats de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya, treballant per la cohesió social, la vertebració territorial, la defensa de la nostra llengua, els drets i llibertats, la igualtat d'oportunitats, en definitiva: deixar el meu país una mica millor de com el vaig trobar. Aquest va ser i ha estat el meu objectiu fins l'últim dia del meu exercici públic. El nostre capítol, podríem dir, és un més en aquesta història de supervivència del nostre país, Catalunya. Emulant Joan Maragall, demana ser escoltada. Com a societat madura reivindica de forma pacífica i democràtica poder votar i decidir el nostre futur sense imposar res a ningú. Al revés, escoltant a tot el món, i a partir d'aquí, decidir. D'aquí el nostre programa electoral de la desena i onzena legislatura; en tots es preveia la necessitat que els ciutadans poguessin participar en el disseny del seu futur. D'aquí també el nostre programa de govern, que no va ser discutit ni per la Junta Electoral Central ni per cap altre estament, d'aquí la nostra voluntat de fer un referèndum pactat, dialogat.

I això és el que s'ha fet, sense despesa pública. Tots i cada un de nosaltres teníem molt clar que no hi hauria despesa pública, que no exposaríem a ningú. Fer-ho, ho sabíem, era exposar funcionaris i treballadors públics i a això, evidentment, no hi estàvem disposats. Aquesta era la meua

ferma voluntat i estic segura que també era la dels altres membres del govern. D'altra banda, i com vostès saben, jo no estic acusada de rebel·lió però jo vaig estar a Catalunya en aquelles dates, lògicament, i a Catalunya no hi va haver clima de violència ni d'insurrecció. Des del meu punt de vista hi ha un conflicte polític, que no és poc. A més, tinc i he tingut una gran relació amb els meus companys de govern i a cap d'ells els va passar pel cap, ni tan sols ho van pensar, utilitzar la violència per aconseguir cap objectiu. Penso de la mateixa manera respecte a Jordi Sànchez, Jordi Cuixart i Carme Forcadell, persones que haig de confessar que el major contacte que he tingut amb elles ha estat en aquesta sala, en aquest procés judicial.

Com saben, jo no estic en política activa ni hi tornaré; per tant, això que diré no és per mi. Algú hauria de tenir en compte i penso humilment que també aquest tribunal, que hi ha nous polítics, que en vindran de nous i que l'anhel d'una bona part del poble de Catalunya de decidir el seu encaix en l'Europa moderna continuarà. Soc positiva i vull pensar que en democràcia sabrem trobar entre tots el camí d'una solució adequada, dialogada i que ens pugui satisfer a tots. Moltes gràcies.

*****
*****

Podeu trobar l'original pronunciat en [castellà en aquest vincle](#).

*Així mateix se n'estan distribuint versions en fins una trentena d'idiomes des de la següent petició, de la qual annexem les versions **alemanya** (<https://www.change.org/p/12429466/u/24856024>)*

*i **anglesa**(<https://www.change.org/p/jean-claude-juncker-solidarity-with-catalonia-for-the-right-to-peaceful-self-determination/u/24856810>).*